Martin Moravec

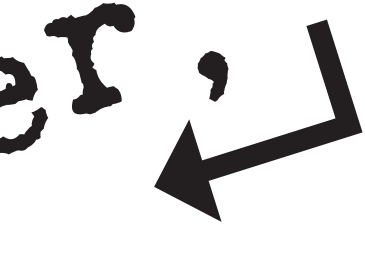
ARGO

ARGO

Martin Moravec

Enter, mami!

ARGO

ISBN 978-80-257-1848-3 (váz.)
ISBN 978-80-257-1875-9 (e-kniha)
Argo, 2016
© Martin Moravec 2016
Iluustration © Miroslav Kemel
Foto © Jan Zátorský, MAFRA

Sloupky pana vedoucího

Pokaždé je to to první, co si v Magazínu MF DNES přečtu. Sloupek pana vedoucího.

Ano – od začátku naší známosti říkám Martinu Moravcovi „pan vedoucí“, jelikož byl a stále je vedoucím periodika, do kterého jsem svými umnými shluky slov přispíval.

Nebývám v redakci častým hostem, ale pokud zavítám do té kolébky písmáctví, je to vždy milé a veselé, cítím se tam prostě dobře. A je to jistě z velké části Martinova zásluha, protože vede magazín rukou přátelskou, s vtipem, nadhledem a vlídností.

Jistě tomu tak je proto, že sám je milý, přátelský a vtipný – takže není překvapením, že takové jsou i jeho sloupky. Pojednávají o věcech všedních, zdánlivě obyčejných – a právě v tom je jejich síla! Nejde o překombinované chytristiky, moudra a poselství.

Tématem bývají maminky, zážitky z dětství, trable se vztahy, vaření, sportování… není těžké se při tom zasnít… zavzpomínat…

Pan vedoucí píše lehce, svižně a čtivě – třebaže se mi svěřil, že samotná tvorba někdy bývá silně úmorný proces. Sám to znám, někdy článek vysmahnete za pět minut, jindy ho pulírujete dva dny a stejně to není ono. Herr Oberst vytváří tato krátká literární díla každý týden už deset let! A opravdu jen výjimečně jej někdo nahradil a napsal úvodník místo něj.

V této publikaci se k tobě, milý čtenáři, dostává vybraných 250 vybroušených briliantů – chtělo by se až říci: démantů! Ne náhodou je to jistě i proto, že jsem ve dvou z nich zmíněn já sám, za což autorovi tímto děkuji.

Několik sloupků bylo lehce upraveno, jelikož na nich zapracoval zub času, ale nebojte se – na kvalitě to není poznat! Tato knížka vás pohladí a poceluje. A já vám to přeji.

Jakub Kohák

Mamince, která se už deset let každý týden děsí, co si o sobě přečte.
Tatínkovi, který to čte tam, kde mu je dobře.
Bráchovi, Marcele, Davidovi a Tomášovi.
Adamovi, Hance, Standovi, Tomažovi, Mirkovi, Jardovi a ostatním.
Kolegům současným i minulým.
A hlavně čtenářům Magazínu DNES.

Muži proti ženám

(14. 9. 2006)

Přišla za mnou kolegyně s nápadem na článek. Sedla si proti mně, spustila, pět minut, deset, oči jí zářily, pusa jela. Jakákoliv snaha zastavit ji byla marná. Mluvila tak rychle, že jsem chvíli přemýšlel, kdy vůbec stíhá dýchat. Pak najednou skončila.

„Co myslíš?“ vyhrkla ještě. „Tak jo,“ odpověděl jsem na souhlas.

„Tak jo? Ty mi řekneš jen: Tak jo?“ Nevěřila svým uším. Po deseti minutách monologu čekala nejmíň stejně tak dlouhý monolog ode mě. Přišla totiž z ženského kolektivu, kde na to byla zvyklá. Tady slyšela jen: „Tak jo.“

Je to biologicky omluvitelné a pochopitelné. Dřív byli muži lovci. Aby nevyplašili zvěř, šetřili zvuky, což jim zůstalo dodnes. Zatímco průměrný muž vyřkne za den sedm tisíc slov, průměrná žena jich stihne až třikrát víc.

Řekl bych, že zbytečných, ale to by na mě ta kolegyně zase spustila. Tak to řeknu jinak: My muži prostě nemáme čas ztrácet čas a jdeme rovnou k věci. Sdělujeme fakta. A když přemýšlíme, tak potichu.

Zpívat je hračka

(21. 9. 2006)

Vždycky jsem si myslel, že umím zpívat, a učitelka zpěvu mě v tom jedničkami na vysvědčení jen utvrzovala. Proto jsem se rozhodl, že si nechám své schopnosti potvrdit od odborníka. Naskytla se ideální příležitost: rozhovor s Ondřejem Hejmou, předsedou poroty první řady SuperStar.

Kterou písničku si soutěžící volí nejčastěji, ptám se na rozjezd. „Dvě malá křídla,“ odpověděl Hejma.

Umíte být docela přísný. Co originálního byste mi řekl, kdybyste mě chtěl vyhodit z konkurzu?

„Těžko říct, musel byste zazpívat."

Na to jsem čekal. Tři, čtyři… „Projděte dům do všech koutů, najdete stín a jen stín. Dvě malá křídla…"

Lidi od vedlejšího stolu se otáčejí, asi chtějí zjistit, co je to vedle nich za hvězdu.

„Jsou na světě i horší zpěváci," potěšil mě Hejma. „Ale moc jich nebude. Promiňte, byla to tragédie, s tím bych se ani nehlásil," dodal. „Ale přece moje učitelka…" zkouším se bránit. „Žádné přece, vyhodili bychom vás všichni. Hned."

Ptám se, jestli mi nedá druhou šanci. Budiž, prý mám zkusit Skákal pes. „Skákal pes přes oves…" – „Ne, ne, už mě netrapte," prosil.

Milujeme své psy

(27. 9. 2006)

Přepracovaní lidé dělají divné věci. Jen tak namátkou z mého deníčku. Ve spěchu od doktora jsem si v polovině náměstí všiml, že mám pořád na nohou návleky. Hledal jsem několikrát brýle, které jsem měl na hlavě, jednou dokonce i na očích. Naříkal jsem nad ztraceným mobilním telefonem, který jsem měl u ucha.

Má kamarádka bývá taky často přepracovaná. Aby si odpočala, šla jedno odpoledne do lesa vyvenčit psa. Byl to krásný den. Procházela se, dýchala čerstvý vzduch, ptáci zpívali… a najednou proti ní sousedka ze vsi.

„Ahoj, co tady děláš?" ptá se sousedka.

„Venčím psa," odpovídá Lenka.

„Psa?" ptá se ještě jednou sousedka. „No jasně, psa," nechápe Lenka. Pak vyjekne. Pes nikde. Zapomněla ho doma.

Přepracovaným lidem se stane, že jdou vynést odpadky a u popelnice zjistí, že je nechali doma. „To nic není," povídám si s herečkou Klárou Trojanovou. „Zrovna nedávno jsem místo do pračky hodila prádlo do záchodu a spláchla."

Závin místo štrúdlu

(5. 10. 2006)

Když jdete na večeři do restaurace, kde se útrata počítá v tisících korun, stane se z vás na tu chvíli jiný člověk. Mluvíte jaksi spisovněji, příbor držíte elegantněji a místo „čau“ vám u přípitku z úst vyleze velmi decentní „na zdraví“.

Taky vás napadá spousta otázek.

Kam dát žvýkačku? Spolknout? Jaké nože na co používat? Pečivo ulamovat, nebo ukusovat?

V případě nouze odkoukejte způsoby od vedlejšího stolu. Pravděpodobnost, že by v jedné luxusní restauraci seděli dva barbaři, se blíží nule. A kdyby přece jen, tady je pár rad:

1. Nebojte se chyb ve výslovnosti cizích jídel. Jinak se nenajíte.
2. Neptejte se, co vám přinesli a jak to máte jíst. Jezte.
3. Neříkejte štrúdl, říkejte závin.
4. Nenechte se vyvést z míry, když vám něco vylétne z talíře. Nekomentujte to slovy „svině klouzavá“.
5. Pokud vám spadne do vína muška, nelovte ji prsty. Ani když jste si doma umyli ruce.
6. Nechte si chutnat.

Smím prosit?

(23. 11. 2006)

Bylo nám šestnáct. O velké přestávce jsme kšeftovali s kazetami Depešáků a vedli pubertální řeči o tom, s kým chodí Dušková z béčka. Večer jsme se před Duškovou uklonili, nabídli jí rámě, dívali se jí zpříma do očí a nikam jinam a dupali jí po nohou při *Škoda lásky*.

Na tváři nám vyskakovalo akné a přes něj tu a tam chmýří, o němž jsme mluvili, vole, jako o vousech, vole. Přitom spíš připomínalo sfouknutou pampelišku.

V přetopeném sále se všichni potili a při absenci deodorantů to po dvou tancích bylo jako v šatně hokejistů.

Někteří pánové během tanečních tak vyrostli, že měli při věnečku kalhoty, jako když čekají velkou vodu. Maminky se přesto tetelily blahem, jak to jejich dětem sluší.

Cestou domů pak dávaly cenné rady: „Pevně ji drž. A koukej jim do očí. A nedupej tolik."

Parta kamarádů z Německa na to při návštěvě hleděla jako na zjevení. Smáli se, ale pak přiznali, že závidějí. U nich je tanec výsadou smetánky, snobů, boháčů a u nás skoro národní sport. S očima navrch hlavy pak doma vyprávěli, jak česká mládež jednou za týden naskáče do vany, vlasy vylepší pomádou, nastrojí se a jde si skočit polku.

Vánoce v obálce

(21. 12. 2006)

Bojím se Vánoc. K narozeninám jsem dostal poukázku na let větroněm a můj pilot byl trochu dobrodruh. „Teď si zkusíme stav beztíže," řekl uprostřed letu a já nestihl říct NEEE.

Bojím se Vánoc, abych nedostal další poukázku. Na seskok padákem, na bungee jumping, na cokoliv. Děkuju pěkně.

Mám sice nedůvěru k poukázkám, ale letos je budu dávat taky. Je to praktické. Netaháte se po městě s houpacím křeslem přes rameno, nemusíte mít strach, že netrefíte velikost. Protože JIM se nezavděčíte, ani když koupíte o číslo větší (To si vážně myslíš, že jsem tak tlustá?), ani menší (Copak jsem kost a kůže?).

Takže zalepíte obálku a hotovo. Možná brzo přijde doba, kdy si budeme dávat jenom obálky.

Není to žádná romantika, ale co. Alespoň ubude kyselých obličejů – když místo vysněného snowboardu dostanete sadu hrnců a ponožky.

Zpětně se stydím, kolik Štědrých večerů jsem zbabral. Jakou asi měla maminka radost, když ode mě, bratra a tatínka dostala topinkovač, na kterém jsme pak samozřejmě dělali topinky já, brácha a táta. Mami, neboj. Letos budou obálky. Pro všechny.

Byl to veselý rok

(28. 12. 2006)

Počasí bylo na draka. Na mistrovství světa ve fotbale nás porazila Ghana, brambory zdražily a rohlíky taky, pod vánočním stromečkem jsem seděl se zánětem hrtanu. A přesto nebylo letos tak zle. Byla zábava.

Pobavil mě Karel Gott, když mu před koncertem Martina Balogová oprášila smítko ze saka. Podíval se šibalsky směrem na kalhoty a říká: „A jinde třeba smítko nemám, Martino?“

Pobavila mě kolegyně, která si popletla telefonní čísla, a na rozhovor jí přijel někdo úplně jiný, než s kým ho chtěla pořídit. „To je trapas,“ řekla. „Pro mě ne,“ odpověděl on.

Pobavila mě i jiná kolegyně: vyprávěla mi, jak napíše článek o tom, proč si muži a ženy nerozumějí, a vůbec jsem jí přitom nerozuměl.

Pobavil mě kolega, který se ve Vídni zabouchl na hotelovém pokoji. Klíče zvenku, toaleta na chodbě a jemu se vážně moc chtělo. Ještě že měl s sebou plastovou lahev.

Pobavila mě kolegyně, která podle jiné části těchto novin pekla cukroví.

Ve dvě ráno nešťastně seděla nad hromádkou něčeho sypkého, co mělo být těsto. Ale to by musela dát 600 gramů másla, a ne 60.

Tak se bavte i v příštím roce!

Kde je ladovská zima?

(4. 1. 2007)

Stěžoval si loni Jarek Nohavica ve své písni *Ladovská zima*, že „mrzne jak sviňa třicet pod nulu / auto ani neškytne / hrudky se dělají v Mogulu“.

Letos je to všechno trochu jinak.

Tehdy: To mokré bílé svinstvo padá za límec / už čtvrtý měsíc v jednym kuse furt prosinec.

Teď: To mokré bílé svinstvo pořád nikde / jabloně kvetou, zvěř se páří / už čtvrtý měsíc v jednym kuse furt září.

Tehdy: Pendolino stojí kdesi u Polomi / zamrzly mu všecky CD-ROMy.

Teď: Pendolino pořád vyprodané / za dvě hodiny je z Prahy na Hané.

Tehdy: na ČT1 Studio Sníh / Voldánová sedí na saních.

Teď: na ČT1 čača a džajv / Voldánová skáče v lodičkách.

Tehdy: …aby se člověk bál / zajít do Tesca na nakupy, jak sou tam na tych / rovných střechách sněhu kupy.

Teď: Člověk holt musí do Tesca na nakupy / Delvitu mu zrušili a Carrefour taky.

Tehdy: Kolony aut krok sun krok / bo silničáři ta jak každý rok.

Teď: Kolony aut krok sun krok / jen policejní prezident Husák valí tak jak každý rok.

Hrál jsem s Berdychem

(1. 2. 2007)

„No co. Hraje sice dlouho, ale je mladší a já trénoval,“ říkám si, když si jdu zahrát tenis s Tomášem Berdychem.

V areálu turnaje Australian Open na mě čekal na kurtu číslo 15. Kousek vedle pilovali údery Agassi nebo Williamsová. Můj soupeř měl za sebou hodinový trénink v horku, zatímco já šetřil síly v kli-

matizované místnosti pro novináře. On sice na olympiádě porazil nejlepšího hráče světa Federera, ale já zase vyhrál ve škole olympiádu z fyziky.

Za dvě minuty ze mě lilo víc než z něj za hodinu. „Běhej trochu. A nezakláněj se tak," křičel na mě. Vtipálek. Chvíli to jde, ale pak na mou stranu kurtu přiletí míč takovou rychlostí, že mi jen cukne hlava. Doleva, doprava a pak zase doleva. Po úderech, do kterých jsem dal všechnu sílu, se on jen tak líně natáhl, a kdyby chtěl, stihne mezi každým udělat ještě tři kliky. Já mezitím lítal jak hadr na holi. Když se postavil na servis, míček jsem v rychlosti ani neviděl.

Co jsem ale viděl, byli sbíhající se fanoušci. Vytáhli památníky a šli. Za Berdychem.

Odcházím a mám toho dost. „Nebylo to špatný, ale musíš trénovat. Z kanclu se tenis nenaučíš," vyprovází mě soupeř.

Život Karla Svobody

(8. 2. 2007)

Když jsme s Karlem Svobodou chtěli kdysi pořídit rozhovor, dlouho ho odkládal. „Pořád pracuju, dneska jsem šel spát v šest ráno, včera v půl sedmé," říkal. „Všechno chci dělat pořádně, jsem puntičkář. Kdyby mi opravář přidělal nakřivo vypínač, přizabil bych ho."

Tak ještě pár historek:

Měl vysoký tlak. Když vytušil, že na jeho tiskovou konferenci přijde kritik Jan Rejžek, vzal si o jeden prášek víc.

Několik let jako traktorista JZD postřikoval chmel, aby si vylepšil kádrový profil a mohl jít na medicínu.

Zkoušku z anatomie udělal napoprvé. „Dejte mi ruku," řekl ještě nedávno redaktorce jednoho časopisu. „Tohle je linea vitalis seu axialis manus – čára života ve vaší dlani. Ulna je kost loketní, humerus kost pažní…"

Na jednom večírku zastavoval hosty a naléhavě jim sděloval: „V minulém životě jsem byl tanečnicí v Panamě."

Když slečna Vendula rodičům oznámila, s kým žije, byli v šoku. „Copak ho znáte? Já ne," říkala. Pamatovala si jen, jak kdysi poskakovala v punčocháčích u *Včelky Máji*.

Jako malý dostal od táty nařezáno, když hrál tenisovou raketou o zeď. Tenis byl považován za buržoazní sport.

Rád říkal, že když nejde o život, jde o hovno. A dodával: „Až ztratím humor, tak asi umřu…"

Nechť je mu lehká zem.

Češi mistry v líbání

(22. 2. 2007)

Minulý týden padl v Česku světový rekord v líbání! Získali ho Mirka s Michalem, kteří se od sebe na pódiu nákupního centra neodlepili 42 hodin, 26 minut a 25 vteřin. Líbali se kluci s klukama, holky s holkama, a kdyby tu byl oficiální dozor, mohla se přepisovat *Guinnessova kniha rekordů*. V ní tak zůstává výkon o osm hodin horší.

Líbání je fuška samo o sobě. Když se v pubertě jakžtakž naučíte hýbat jazykem, abyste se neudusili a před partnerem neztrapnili, chce to i nadále hodně úsilí. Při jednom francouzském polibku se zapojí téměř čtyři desítky svalů, spálí několik desítek kalorií a vymění 40 000 bacilů. A teď si vezměte, co všechno zapojili, spálili a vyměnili si Mirka s Michalem. Nemluvě o tom, co všechno během svého líbání nemohli.

Celých čtyřicet hodin se museli dotýkat rty. Nemohli odejít na toaletu, takže si stejně jako další páry vzali plínky. Pít mohli jedině brčkem a jíst, pouze když do sebe koutkem úst nasoukali kuličku hroznového vína. Když chlapcům po pár hodinách začaly rašit vousy, olepili si je náplastí, aby své milé nepoškrábali.

Kdo ví, jak doma oslavili vítězství…